

Китоби Дониёл — саду панҷум

Радди тадриҷии Инҷил: аз таваллуди Масеҳ то сангсор шудани Истефанус

Jeff Pippenger
2024-02-29

Дар мақолаи охирин мо қайд кардем, ки илҳом муайян кардааст, ки яҳудиён дар салиб «рад кардани» Инҷилро «мӯҳр заданд», ва сипас боз радди худро ҳангоми сангсор шудани Истефанус тасдиқ намуданд. Ин чӣ гуна метавонад бошад? Албатта, радди Инҷил аз ҷониби яҳудиёни баҳсҷӯи он таърих ба таври тадриҷӣ анҷом ёфт. Онҳо аллакай ҳангоми таваллуди Ӯ канор гузошта шуда буданд. Аз таваллуди Масеҳ то сангсор шудани Истефанус радди тадриҷии Инҷилро ба тасвир меорад.

«Одамон онро намедонанд, вале ин мужда осмонро аз шодӣ лабрес месозад. Бо таваҷҷуҳе амиқтар ва меҳрубонтар мавҷудоти муқаддас аз ҷаҳони нур ба сӯи замин кашида мешаванд. Тамоми ҷаҳон аз ҳузури Ӯ равшантар мегардад. Бар фарози теппаҳои Байт-Лаҳм анбӯҳи бешумори фариштагон гирд омадаанд. Онҳо мунтазири ишораанд, то хабари хушро ба ҷаҳон эълон намоянд. Агар пешвоёни Исроил ба амонате, ки ба онҳо супурда шуда буд, содиқ мебуданд, метавонистанд дар шодии башорат додани таваллуди Исо шарик шаванд. Аммо акнун аз онҳо даргузашта шудааст». The Desire of Ages, 47.

Аз рӯзи таваллуди Исо то марги Истефанус, радкунии тадриҷии башорат аз ҷониби Исроили қадим ба тасвир кашида шудааст. Эътироф кардани он ки радкунии Масеҳ аз ҷониби яҳудиён тадриҷӣ буд, имкон медиҳад, ки «мӯҳр задани радкунии онҳо» ҳам дар салиб, он ҷо ки пардаи маъбад шикофта шуд, ва ҳам дар марги Истефанус муайян карда шавад. Шикофта шудани парда рамзе буд, ки онҳо дигар қавми аҳди Худо нестанд, ва вақте ки Истефанус сангсор карда шуд, Истефанус Исоро дид, ки ба дасти ростии Худо истодааст, ки дар боби дувоздахуми Дониёл, ояти як, рамзи поёни муҳлати озмоиш аст. Вайроншавии Уршалим низ рамзи поёни муҳлати озмоиш аст.

«Ҷазое, ки мебоист бар Ерусалим фурӯ ояд, фақат барои муддати хеле кӯтоҳ метавонист ба таъхир андохта шавад; ва ҳангоме ки нигоҳи Масеҳ бар он шаҳри маҳкумшуда қарор гирифт, Ӯ на танҳо ҳалокати онро, балки ҳалокати як ҷаҳонро дид. Ӯ дид, ки ҳамон тавр ки Ерусалим ба ҳалокат супурда шуд, ҷаҳон низ ба сӯи ҳалокати худ супурда хоҳад шуд. Ӯ ҷазоеро дид, ки бар душманони Худо нозил хоҳад гардид. Манзараҳое, ки ҳангоми нобудии Ерусалим рӯй доданд, дар рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд такрор хоҳанд шуд, аммо ба тарзе боз ҳам даҳшатноктар». Review and Herald, December 7, 1897.

Фақат марҳамати Худо буд, ки Ерусалимро аз нобуд шудан дар салиб боздошт.

«Дар маслӯб кардани Масеҳ аз ҷониби яҳудиён вайронии Ерусалим низ дар бар гирифта шуда буд. Хуне, ки бар Ҷалҷӯто рехта шуд, ҳамон сангиние буд, ки онҳоро ба сӯи

ҳалокат барои ин ҷаҳон ва барои ҷаҳони оянда ғарқ сохт. Ҳамчунин дар он рӯзи бузурги охирин хоҳад буд, вақте ки доварӣ бар радкунандагони ғайзи Худо фуру хоҳад омад. Масеҳ, он санги пешпоии онҳо, он гоҳ ба онҳо ҳамчун кӯҳи интиқомгиранда зоҳир хоҳад шуд. Ҷалоли чеҳраи Ӯ, ки барои одилон ҳаёт аст, барои бадкорон оташи сӯзонанда хоҳад буд. Азбаски муҳаббат рад карда шудааст ва ғайз хор шумурда шудааст, гуноҳкор нобуд хоҳад гашт.» Орзуи асрҳо, 600.

Фақат марҳамати Худо буд, ки аз нозил кардани ҳалокати Ерусалим дар вақти салиб дарег дошт.

«Қариб чихил сол пас аз он ки ҳалокати Уршалимро ҳуди Масеҳ эълон намуда буд, Худованд доварихои Худо бар шаҳр ва бар миллат ба таъхир андохт. Аҷоиб буд сабру таҳаммули дарози Худо нисбат ба радкунандагони Инчили Ӯ ва қотилони Писари Ӯ». «Ҷанҷоли Бузург», 27.

Дар замони охирин поксозии маъбад аз ҷониби Ӯ, Исо ҳушдор дода буд, ки ҳангоме ки пайравонаш «макрӯҳии харобӣ»-ро, ки Дониёли набӣ дар бораи он сухан гуфта буд, бубинанд, аз Ерусалим бигрезанд. Бори аввале ки Ӯ маъбадро пок сохт, гуфта буд, ки яҳудиён хонаи Падари Ӯро ба ғори роҳзанон табдил додаанд; аммо дафъаи охир гуфт: «хонаи шумо» ба шумо вайрону матрук гузошта мешавад. Ҳатто пеш аз салиб, ки акнун воқеъ шудани буд, маъбаде, ки дар вақти маслубшавӣ пардаи он бояд дарида мешуд, аллакай ҳамчун хонаи яҳудиён, на хонаи Худо, муаррифӣ гардида буд. Хоҳар Уайт ба он замоне ишора мекунад, ки Масеҳ ин эълумро баён кард; ва ҳангоме ки шаҳодати ӯ идома меёбад, ӯ ҳамчунин ба он чил соли марҳамати дарозёфта мепардозад.

Суханони Масеҳ ба қоҳинон ва сарварон: «Инак, хонаи шумо барои шумо вайрону ҳолӣ гузошта мешавад» (Матто 23:38), ба дилҳои онҳо ваҳшат андохта буд. Онҳо бепарвой нишон медоданд, аммо дар зехнашон пайвасти ин савол бармехост, ки маънои ин суханон чист. Ба назар чунин менамуд, ки хатари нонамоёне онҳоро таҳдид мекунад. Оё мумкин буд, ки он маъбади бошукӯҳ, ки ифтихори миллат буд, ба зудӣ ба тӯдаи харобаҳо табдил ёбад?...

«Масеҳ ба шогирдонаш нишонае аз харобии ояндаи Ерусалим дод ва ба онҳо гуфт, ки чӣ гуна наҷот ёбанд: “Вақте ки Ерусалимро аз ҷониби лашкарҳо муҳосирашуда бинед, пас бидонед, ки вайронии он наздик аст. Он гоҳ касоне ки дар Яҳудия ҳастанд, ба кӯҳҳо бигрезанд; ва касоне ки дар миёни он ҳастанд, берун раванд; ва касоне ки дар деҳот мебошанд, ба он дохил нашаванд. Зеро ин рӯзҳои интиқом аст, то ҳама чизҳое ки навишта шудааст, ба амал ояд.” Ин ҳушдор дода шуд, то чихил сол баъд, ҳангоми харобии Ерусалим, ба он гӯш фаро дода шавад. Масеҳиён ба ин ҳушдор итоат карданд, ва дар сукути шаҳр ҳеҷ як масеҳӣ ҳалок нашуд». The Desire of Ages, 628, 630.

Масеҳ дар соли 31 маслуб карда шуд, ва қариб чихил сол баъд, дар соли 70, Ерусалим пас аз муҳосираи сеюнимсола хароб гардид. Чӣ гуна мумкин аст, ки Ерусалим дар салиб, дар соли 31, хароб шуда бошад, агар ҳанӯз сеюним соли вақти муҳлат, ки дар Дониёл боби нӯҳ, ояти бисту чор, ҳамчун ҳафтод ҳафта муайян шудааст, боқӣ монда буд? Ин номувофиқиҳои ба назар расандаро чӣ гуна метавон ҳал кард? Осонтарин роҳҳал ин аст, ки танҳо ҳамин

воқеиятро муайян кунем: вақте сухан дар бораи анҷоми вақти муҳлате меравад, ки бо ҳафтад ҳафта ифода шудааст, он бояд ҳамчун анҷоми тадриҷии муҳлат фаҳмида шавад. Ин дуруст аст, аммо ҳангоми татбиқ кардани аломатҳои роҳи он таърих, ҳар гуна мушаххасияти нубуввати аз байн мебарад. Ман кӯшиш хоҳам кард, ки шарҳ диҳам.

Агар Панतिकост қонуни наздикояндаи якшанбееро ифода кунад, ки дар он рамаи дигар дар Бобил даъват шуда, берун оварда мешавад, пас чаро сеюним сол пас аз Панतिकост башорат ба ғайрияҳудиён расид? Оё марги Масеҳ ё марги Истефанус аломати поёни муҳлати имтиёз барои Исроили қадим аст? Агар Адвентизми Лаодикия дар қонуни наздикояндаи якшанбе дигар калисо буданро бас кунад, оё вайроншавии маъбад дар соли 70 анҷоми маъбади Адвентизми Лаодикияро дар қонуни якшанбе ифода мекард? Он чизе ки метавонад ҳамчун носозгориҳои зоҳирӣ намоён шавад, бо татбиқи «хат бар хат» ҳал мегардад, ва вақте ки он татбиқ ба қор бурда мешавад, шаҳодати аломатҳои роҳе, ки мо муайян месозем, бисёр равшан ва мухтасар мегардад.

Ҳафтае, ки Масеҳ аҳдро устувор гардонид, ба ду давраи баробари сеюнимсола тақсим мешавад. Сеюним соли аввал аз таъмиди Масеҳ оғоз ёфта, бо марги Ё анҷом меёбад. Таъмид рамзи марг ва эҳёи Ёст; бинобар ин, оғози он давраи сеюнимсола бо анҷоми он яксон аст. Дар он давра Масеҳ Инчилро танҳо ба яҳудиён пешниҳод намуд. Поёни он сеюним сол оғози сеюним соли баъдиро нишон медиҳад. Оғози давраи дуҷуми сеюнимсола аз марги Масеҳ сар мешавад ва бо марги Истефанус анҷом меёбад. Дар он давра шогирдон Инчилро танҳо ба яҳудиён пешниҳод намуданд.

Он ду давра, ки хатҳои ҷудогонаи нубуввати мебошанд, бояд «сатр бар сатр» ба ҳам оварда шаванд. Ҳам оғозҳо ва ҳам анҷомҳо нишонаи Алфа ва Омегаро доранд, зеро таърихҳои оғоз ва анҷом яксонанд. Ҳар ду давраи давомнокӣ айнан яканд, ва қор ки дар давоми ҳар як давра анҷом дода мешавад, яксон аст. Масеҳ, ки Аввалин ва Охирин аст, ҳамчунин офаридгори ҳама чиз аст, ва аз ин ҷиҳат Ё Офаридгори Ҳақиқат низ ҳаст. Калимаи ибрии «ҳақиқат» аз се ҳарфи ибрий сохта шудааст. Ҳарфи аввал, пас аз он ҳарфи сездахум, ва пас аз он ҳарфи охирини алифбои ибрий бо ҳам пайваста мешаванд, то калимаи ибрии «ҳақиқат»-ро бисозанд.

Ҳар ду давраи сеюнимсола Масеҳро ҳамчун аввалин ва охирин доранд, зеро Масеҳ дар оғози давраи аввал ҳангоми таъмиди Худ аст, ҳамон тавре ки дар анҷоми он низ дар марги Худ дар давраи аввал ҳозир аст. Ва Масеҳ дар марги Худ дар оғози давраи дуҷум аст, ва дар анҷоми давраи дуҷум Ё дар дасти ростии Худо истодааст. Рақами сездах рамзи исён аст, ва дар ҳар ду давра, ҳоҳ Инчил шахсан аз ҷониби Масеҳ пешниҳод шуда бошад, ё дар давраи дуҷум аз ҷониби шогирдони Ё, яҳудиёни ҷўяндаи баҳс бар зидди паёми Инчил исён карданд.

Ҳар ду давра як муддат доранд, мўҳри Алфа ва Омегаро дар бар мегиранд ва ҳамон як паёми Инчилро муайян месозанд. Ин ду давра бояд «сатр бар сатр» бо ҳам оварда шаванд. Усули «сатр бар сатр» усули озмоиши борони охир аст. Он усули айёми охир мебошад, ва ҳақиқатҳое, ки дар айёми охир бо ин усул муайян ва устувор гардонида мешаванд, ҳамонҳоянд, ки дар вақти муҳр задани саду чилу чор ҳазор, писарони Левиро пок месозанд ё

тасфия мекунанд.

Ў донишро ба кӣ таълим хоҳад дод? ва фаҳмиши таълимотро ба кӣ хоҳад фаҳмонд? Ба онҳое ки аз шир чудо шудаанд, ва аз пистонҳо бозгирифта шудаанд. Зеро ҳукм бояд бар ҳукм бошад, ҳукм бар ҳукм; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке дар ин ҷо, ва андаке дар он ҷо. Зеро бо лабони лакнатӣ ва бо забони дигар Ў ба ин қавм сухан хоҳад гуфт. Ба онҳое ки Ў гуфта буд: «Ин аст оромие ки бо он шумо метавонед ҳастагонро ором диҳед; ва ин аст осоиш», вале онҳо нахостанд бишнаванд. Аммо каломи Худованд барои онҳо ҳукм бар ҳукм, ҳукм бар ҳукм; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке дар ин ҷо, ва андаке дар он ҷо буд, то ки онҳо бираванд, ва ба қафо афтанд, ва шикаста шаванд, ва ба дом афтанд, ва гирифта шаванд. Ишаъё 28:9–13.

Ояти навбатии Ишаъё ба мардони масхараомезе мурочиат мекунад, ки бар қавми Ерусалим ҳукмронӣ мекунанд. Барои он мардони масхараомез, «оромӣ ва тароват» (борони охирин), ки онҳо аз «шунидани» он сарпечӣ карданд, ҳамон чизест, ки боис мегардад онҳо «бираванд, ва ба қафо афтанд, ва шикаста шаванд, ва ба дом афтанд, ва гирифта шаванд». Он озмоиш ба онҳо «бо забони дигар» пешниҳод гардид, зеро Илёс, Яҳёи Таъмиддиханда ва Вилиям Миллер дар мактабҳои илоҳиётии таърихи дахлдори худ таълим надида буданд. Паёми борони охирин, ки Адвентизми Лудикияро меозмояд, ҳамон паём аст, ки аз татбиқи «хат бар хат» ба вучуд меояд.

Ҳангоме ки сеюним соли аввали ҳафтае, ки дар он Масеҳ аҳдро тасдиқ намуд, бар сеюним соли дуюм татбиқ карда мешавад, мо нури нубувватеро меёбем, ки ҳар гуна ноҳамоҳангиҳои ба назар расандаро, ки метавонанд дар зехни ҷўяндае падида оянд, равшан месозад. Он ҳафта замоне буд, ки Паёмовари Аҳд бояд аҳдро тасдиқ мекард, ва аҳди Китоби Муқаддас бояд бо хун тасдиқ гардад. Таъмид ва маслубшавии Масеҳ ва низ сангсор шудани Истефанус ҳама ба хун ишора мекунанд. Ҳар ду хат хун аҳдро намояндагӣ мекунанд, ва он хатҳо аҳдро тасдиқ менамоянд.

Ҳангоме ки «сатр бар сатр» ба ҳам оварда мешаванд, таъмид ва маслубшавӣ аввалин аломати роҳанд, ва маслубшавӣ ва сангсор шудани Истефанус охирин аломати роҳ мебошанд. Вақте ки онҳо дар як хат ба ҳам оварда мешаванд, мо салиб ва бархостани Микоилро ҳангоми марги Истефанус ҳамчун ду шоҳиде меёбем, ки мўҳр задани радкунии башорати наҷотро аз ҷониби яҳудиён тасдиқ мекунанд. Марги Масеҳ ҳамчунин марги шогирди Ў Истефанус аст, ки ҳангоми ба ҳам пайвастании ду хат Фисҳ мебошад. Се рӯз баъдтар Масеҳ ҳамчун қурбонии Навбари ҳосил эҳё мегардад.

Аммо ҳоло Масеҳ аз мурдагон эҳё шудааст ва нахустин меваи онҳое гардидааст, ки хуфтаанд. 1 Қўринтиён 15:20.

Дар миёни Иди Фисҳ ва иди Аввалин Меваҳо дар рӯзи сеюм, оғози Иди Нони Фатир воқеъ мегардад. Нони фатир «хамир намешавад», ва Масеҳ дар рӯзи дуюм эҳё нашуд; Ў дар рӯзи сеюм эҳё гардид. Масеҳ ва Истефанус дар татбиқи «хат бар хат» якҷо мемиранд, аммо Истефанус пас аз Масеҳ эҳё мешавад, зеро дар эҳёи аввалин меваҳо тартибе вучуд дорад.

Лекин ҳар ким ўз тартибида: биринчи ҳосил — Масеҳ; сўнгра Унинг келишида Масеҳга тегишли бўлганлар. 1 Коринфликларга 15:22.

Идҳои баҳориро аз якдигар чудо кардан мумкин нест, зеро онҳо мустақиман ба якдигар вобастаанд. Ба ин маъно, Панतिकост қонуни якшанбеи ба зудӣ фароояндаро ифода мекунад, вақте ки такрори рехта шудани Рӯҳулқудс рӯй хоҳад дод, ва овози дуҷоми Ваҳй боби ҳаждахум он вақт онҳоро, ки ҳоло Инчилро намедонанд, даъват хоҳад кард, ки аз Бобил берун оянд. Калимаи «Бобил» бар пояи калимаи «Бобел» аст, ки маънояш ошуфтагист, зеро маҳз дар сукути Бобел буд, ки Худо забонҳоро ошуфта гардонид, ва маҳз дар Панतिकост аст, ки Худо ошуфтагии забонҳоро бармегардонад, то Инчилро ба ҷаҳон расонад. Пас, Панतिकост ва қонуни якшанбе ба ҳам мутобиқат мекунанд.

Дар рӯзи Панतिकост атои забонҳо ба шогирдон дода шуд, вале паёми онҳо он вақт ҳанӯз ба яҳудиён маҳдуд буд. Вақте ки ҳар ду хат ба ҳам оварда мешаванд, Панतिकост дар соли 34 воқеъ мегардад, ҳангоме ки Истефанус сангсор карда шуд ва он гоҳ Инчил ба назди онҳое бурда шуд, ки ҳоло Инчилро намедонанд.

Стефан онҳоро намояндагӣ мекунад, ки «ҳангоми омадани Ў» эҳё карда мешаванд, аммо бо Ў мурдаанд. Қурбонии нахустинсамар эҳёи Масеҳро дар рӯзи сеюм нишон медиҳад, ва ҳамчунин оғози Иди Ҳафтаҳоро муайян мекунад, ки он ҳам Иди Панतिकост аст ва бахшидани Даҳ Аҳкомро дар Сино ёдоварӣ мекунад.

22 октябри соли 1844 бо салиб мувофиқат мекунад, зеро дар миёни далелҳои дигар хоҳар Уайт ноумедии шогирдонро баъд аз салиб бо ноумедие, ки пас аз 22 октябри соли 1844 ба амал омад, мутобиқ месозад. Ҳам салиб ва ҳам 22 октябри соли 1844 қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасандаро пешнамоӣ мекунанд. Панतिकост низ қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасандаро намунасозӣ мекунад, аммо Панतिकост панҷоҳу ду рӯз пас аз салиб фаро расид. Салиб, ки онро Фисҳ намунавор нишон меод, як силсилаи идҳоро оғоз мекунад, ки роҳҳои қадимии Исроили бостонро аз шабе, ки фариштаи марг аз болои Миср гузашт, то ба додани шарият ёдбуд мекунанд. Гарчанде идҳо хусусиятҳои фарқкунандаи худро доранд, онҳо аз якдигар ҷудонопазирона ба ҳам пайвастанд. Бинобар ин, татбиқ намудани тамоми панҷоҳу ду рӯз аз Фисҳ то Панतिकост ҳамчун як нишонаи ягонаи роҳ дуруст аст.

Ба ин сабаб, салиб, марги Истефанус ва Панतिकост ҳама қонуни якшанбеи ба зудӣ ояндаро пешакӣ тасвир мекунанд, вақте ки доварии иҷроии тадриҷӣ бар Бобили Замонавӣ оғоз меёбад, ҳангоме ки овози дуҷоми Ваҳй, боби ҳаждахум, ба даъват кардани рамаи дигари Худо аз Бобил оғоз мекунад. Маҳз дар ҳамон waumark доварии иҷроӣ бар Ерусалим фаро расид, ҳарчанд Худо дар раҳмати Худ вайроншавии воқеии маъбад ва шаҳро тақрибан ҷиҳил сол пас аз салиб, то соли 70, ба таъхир андохт. Вайроншавии Ерусалими қадим оғози доварии иҷроии тадриҷиро ифода мекунад, ки дар Иёлоти Муттаҳида оғоз меёбад, вақте ки «осиёни милли аз паси он харобии милли меояд».

Ҳақиқат бар шаҳодати ду нафар устувор мегардад, ва дар ду хатти сеюнимсолае, ки Масеҳ аҳдро тасдиқ намуд, мо ду шӯҳиди марг ва эҳёро меёбем, ки бо таърихе вобастаанд, ки қонуни рӯзи якшанбеи наздикояндаро муайян мекунад. Он қонуни рӯзи якшанбе дар боби

ёздаҳуми Ваҳй ҳамчун «соати зилзилаи бузург» муайян шудааст. Он «соат» бевосита ба ду шоҳиде пайваст аст, ки сеюним сол шаҳодат додаанд. Шаҳодати онҳо бо марг ва эҳёи онҳо ба анҷом мерасад.

Шаҳодати онҳо дар тӯли сею ним сол, ки пас аз он марг ва эҳёи онҳо омад, ба воситаи марг ва эҳёи ҳам Исо ва ҳам Истефанус рамзӣ муаррифӣ гардидааст; зеро «хат бар хат», Истефанус ҳамчун касе муаррифӣ мешавад, ки бо Масеҳ эҳё гардидааст. Дар иди Аввалин Меваҳо ду қурбонии асосӣ тақдим карда мешуд.

Яке барраи беайб буд, ва дигаре қурбонии ҷав. Ҷав ҳосили пасояндаро ифода мекард, ва барра Масеҳро ифода менамуд. Масеҳ дар рӯзи сеюм эҳё шуд, ва Истефанус онҳоеро, ки аз пай меоянд, намояндагӣ мекард, ва ҷав ҳосилеро, ки бояд аз пай биёяд, ифода менамуд. Ду шоҳид дар Ваҳй боби ёздаҳ сеюним сол шаҳодат доданд, ки баъд аз он кушта шуданд ва сипас пас аз сеюним рӯз эҳё гардиданд. Он ду шоҳидро Масеҳ, ки Аввалин Самар буд, пешакӣ намуна сохта буд, зеро онҳо яксаду чилу чор ҳазор нафарро намояндагӣ мекунанд, ки онҳо низ аввалин самар мебошанд.

Ва ман назар андохтам, ва инак, Барра бар кӯҳи Сион истода буд, ва бо Ё яксаду чихилу чаҳор ҳазор нафар, ки номи Падари Ё бар пешониҳошон навишта шуда буд. Ва овозе аз осмон шунидам, мисли овози обҳои бисёр ва мисли овози раъди бузург; ва овози навозандагонро шунидам, ки бар чангҳои худ менавохтанд. Ва онҳо гӯё суруди наве пеши тахт, ва пеши он чор ҳайвон, ва пирон месуруданд; ва ҳеҷ кас наметавонист он сурудро биомӯзад, ҷуз он яксаду чихилу чаҳор ҳазор, ки аз замин ҳалос карда шуда буданд. Инҳо касонеанд, ки бо занон нопок нашудаанд, зеро ки онҳо бокираанд. Инҳо касонеанд, ки ба ҳар чое ки Барра меравад, аз ақиби Ё мераванд. Инҳо аз миёни одамон ҳалос карда шудаанд, то ки нахустмева барои Худо ва барои Барра бошанд. Ва дар даҳони онҳо ҳеҷ макре ёфт нашуд, зеро ки онҳо пеши тахти Худо беайбанд. Ваҳй 14:1–5.

Қурбонии ҷав дар иди Навбари Ҳосил намояндаи ҳосиле буд, ки бояд баъдан меомад, ва Истефанус дар соли 34, пас аз марги Масеҳ дар соли 31 омад, гарчанде ки «сатр бар сатр», онҳо дар ҳамон аломати роҳ мурданд. Дар робита ба қурбониҳои навбари ҳосил, Масеҳ баррае буд, ки забҳ карда шуд, ва Истефанус ҷав буд. Мувофиқи гуфтаи Павлус, «Масеҳ» «навбари онҳост, ки хуфтаанд», ва сипас «баъд онҳое ки аз он Масеҳанд, ҳангоми омадани Ё». Яксаду чилу чор ҳазор навбари ҳосиланд, ва онҳо касонеанд, ки «ба ҳар чое ки Барра меравад, аз паси Ё мераванд».

Дар «соат»-и «зилзилаи азим»-и Ваҳй боби ёздаҳ, он ду шоҳиде, ки сеюним сол нубувват кардаанд, вале баъд кушта шуда, сеюним рӯз дар кӯчаҳо ҳобидаанд, эҳё мегарданд. Онҳо касоне ҳастанд, ки бо Истефанус намояндагӣ шудаанд, ки ба таври нубувватӣ ҳамроҳ бо Исо, вале ҳамчунин баъд аз Исо эҳё гардид. Бинобар ин, онҳо «сеюним рӯз» пас аз он ки аз ҷониби ваҳшиё, ки аз вартаи беҳад боло баромад, кушта мешаванд, эҳё мегарданд. Дар ҳамон «соат»-е ки онҳо эҳё мегарданд, ҳамчун аломат ба осмон сууд мекунанд. Раванди эҳё ва сууди онҳо дар Каломи нубуввати Худо бо диққат баён шудааст, ва он дар бар мегирад, ки онҳо тавассути марги воқеии Истефанус ба таври рамзӣ пешнамоиш дода шуданд, ва ба ин васила марги рӯҳониеро намояндагӣ мекунанд, ки бар он ду шоҳид ба анҷом расонида

мешавад, ҳангоме ки онҳо аз ҳаракати Лудикияи фариштаи сеюм ба ҳаракати Филадельфияи фариштаи сеюм дигаргун карда мешаванд.

Мо ин тадқиқотро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Як чиз яқин аст: он Адвентистони рӯзи ҳафтум, ки мавқеи худро зери парчами Шайтон мегиранд, нахуст имони худро ба огоҳиҳо ва сарзанишҳое, ки дар Шаҳодатҳои Рӯҳи Худо дарҷ шудаанд, тарк хоҳанд кард.

«Даъват ба тақдиси бештартар ва хизмати муқаддастар баён мешавад, ва минбаъд низ баён хоҳад шуд. Баъзе аз онҳое ки ҳоло пешниҳодҳои Шайтонро ба забон меоранд, ба худ хоҳанд омад. Касоне ҳастанд, ки дар мақомҳои муҳими ʼэтимод қарор доранд, аммо ҳақиқати ин замонро намефаҳманд. Ба онҳо бояд ин паём расонда шавад. Агар онро бипазиранд, Масеҳ онҳоро қабул хоҳад кард ва онҳоро ҳамкорони худ хоҳад гардонид. Аммо агар аз шунидани ин паём сарпечӣ кунанд, онҳо мавқеи худро зери парчами сиёҳи Шоҳзодаи Зулмот хоҳанд гирифт.

«Ба ман супурда шудааст, ки бигӯям: ҳақиқати гаронбаҳои барои ин замон таъиншуда ба зехнҳои инсонӣ ҳар чӣ бештар равшантар кушода мегардад. Ба маънои махсус, мардон ва занон бояд аз ҷисми Масеҳ бихӯранд ва ҳуни Ӯро бинӯшанд. Дарки фаҳмиш рушд хоҳад кард, зеро ҳақиқат қобили густариши пайваста аст. Бунёдгузори илоҳии ҳақиқат ба муоширати ҳар чӣ наздиктар ва боз ҳам наздиктар бо онҳое хоҳад омад, ки пайравона Ӯро мешиносанд. Ҳангоме ки қавми Худо каломӣ Ӯро ҳамчун нони осмон қабул мекунанд, хоҳанд донист, ки зухуроти Ӯ мисли субҳ омода гардидааст. Онҳо қуввати рӯҳонӣ хоҳанд гирифт, чунон ки ҷисм ҳангоми хӯрдани ғизо қуввати ҷисмонӣ мегирад.»

Мо нақшаи Худовандро дар аз банди Миср берун овардани банӣ-Исроил ва онҳоро аз тариқи биёбон ба Канъон роҳнамоӣ кардани ӯ ханӯз ҳам комилан дарк намекунем.

“Вақте ки мо шуоъҳои илоҳиро, ки аз Инчил медурахшанд, гирд меоварем, мо ба низомии яҳудӣ фаҳмиши равшантар хоҳем ёфт ва ҳақиқатҳои муҳими онро амиқтар қадр хоҳем кард. Тадқиқи мо дар бораи ҳақиқат ханӯз нопурра аст. Мо фақат чанд шуоъи нурро гирд овардаем. Онҳое ки ҳар рӯз муҳассили Калом нестанд, масъалаҳои низомии яҳудиро ҳал нахоҳанд кард. Онҳо ҳақиқатҳоро, ки тавассути хизмати маъбад таълим дода шудаанд, дарк нахоҳанд кард. Кори Худо аз сабаби фаҳмиши дунявӣ нақшаи бузурги Ӯ боз дошта мешавад. Ҳаёти оянда маънои қонунҳоро ошкор хоҳад кард, ки Масеҳ, дар сутуни абр пинҳон буда, ба қавми Худодод.” Spalding and Magan, 305, 306.